

Het Nederlands Dagblad publiceerde een column van dr. Ad de Bruijne, hoogleraar aan de Theologische Universiteit Utrecht, onder de titel [Scheuring rond vrouw in ambt? Gereformeerde leer over de Bijbel is niet goed onderhouden](#). De Bruijne wijst daarin de klassieke schriftleer af, omdat die volgens hem verouderd is. Deze klassieke schriftleer is onder meer verwoord door prof. dr. S. Greijdanus in [Schriftbeginselen ter Schriftverklaring en historisch overzicht over theorieën en wijzen van Schriftuitlegging](#) uit 1946, maar ook door H.F. Kohlbrugge in [Waar toe het Oude Testament?](#) uit 1846.

De Bruijne schrijft in zijn column de volgende ontdekkende woorden: “De klassieke schriftleer brengt je niet bij vrouwelijke oudsten en homorelaties.” In mijn studie over [de taak van de vrouw in de kerk](#) kwam ik inderdaad uit bij alleen mannelijke oudsten. Ik heb lang gezocht naar overtuigende Bijbelse argumenten vóór vrouwelijke oudsten, maar ik heb die niet kunnen vinden. Evenzo kwam ik in [Meerderheidsrapport NGK in strijd met besluiten apostelconvent](#) tot de conclusie dat de Bijbel gelijkgeslachtelijke verbintenissen met een seksuele dimensie afkeurt.

Volgens De Bruijne is de gereformeerde leer over de Bijbel niet goed onderhouden, maar is wat hij voorstelt nog wel de gereformeerde leer?

In 2003 schreef ik een ingezonden stuk voor het ND over [Schriftkritiek](#). Daarin schreef ik onder meer: “Verder noemt dr. Noordegraaf met instemming het artikel van drs. J.J.T. Doedens in *Woord op schrift*. Deze vat de schepping in zeven dagen niet letterlijk, maar metaforisch op. Aan het slot van zijn bijdrage schrijft hij: “De beschrijving in zes plus één scheppingsdagen is mogelijk gekozen vanuit het aspect van een door Gó d gegeven Israëlitische sabbatsweek.” Maar volgens Exodus 20:8–11 is het net andersom: de Israëlitische sabbatsweek is gebaseerd op de zes plus één scheppingsdagen.”

Dit voorbeeld laat zien wat het resultaat is van de nieuwe hermeneutiek: een omkering van wat de Bijbel zegt.